

— Skarżąca zwraca również uwagę na oczywisty błąd w ocenie i brak uzasadnienia dotyczące zastosowania wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji, ze względu na to, że Komisja przeinaczyła znaczenie warunku przywrócenia długoterminowej rentowności spółki, niesłusznie odrzuciła środki kompensacyjne oferowane przez SEA w ramach restrukturyzacji jej spółki zależnej i nie uwzględniła w sposób należyty okoliczności, iż zakwestionowane podwyższenia kapitału były zawsze dokonywane w granicach tego, co było ściśle konieczne do restrukturyzacji spółki.

6) Zarzut szósty dotyczy niezgodności z prawem nakazu odzyskania.

— Skarżąca podnosi, że nakaz odzyskania jest niezgodny z prawem, ponieważ stanowi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Comune di Milano przeciwko Komisji

(Sprawa T-167/13)

(2013/C 129/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Comune di Milano (Włochy) (przedstawiciele: S. Grassani i A. Franchi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 9448 z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie podwyższeń kapitału dokonanych przez spółkę SEA S.p.A. na rzecz SEA Handling SpA;

— posiłkowo, po dokonaniu oceny istnienia konkretnych okoliczności wyjątkowych, które doprowadziły do powstania u strony skarżącej uzasadnionych oczekiwań co do tego, że podwyższenia kapitału nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust.1 TFUE, stwierdzenie nieważności art. 3, 4 i 5 decyzji, w których nałożono na Włochy obowiązek odzyskania pomocy;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) W zarzucie pierwszym dotyczącym błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE Comune di Milano podnosi, że w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że sporne środki należy przypisać Comune di Milano (czyli państwu). Według strony skarżącej Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność, wobec czego spornych środków nie można uznać za pomoc państwa.

2) W zarzucie drugim, który także dotyczy naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, Comune di Milano utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ Komisja uznała w niej, że kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie zostało spełnione. W rzeczywistości kryterium to zostało spełnione w całej rozciągłości, a beneficjent spornych środków nie odniósł żadnych korzyści, wobec czego środków tych nie można uznać za pomoc państwa.

3) W zarzucie trzecim Comune di Milano podnosi, że naruszono i błędnie zastosowano wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw oraz wytyczne w sprawie sektora portów lotniczych, co podważa wnioski Komisji w przedmiocie domniemanej niezgodności spornych środków z rynkiem wewnętrznym.

4) W zarzucie czwartym, który składa się z dwóch części, po przypomnieniu zachowania Komisji w procedurze badania pomocy, Comune di Milano podnosi w pierwszej kolejności, że naruszono zasadę dobrej administracji, zasadę kontradyktoryjności i prawo do obrony, a w drugiej kolejności, że naruszono zasadę uzasadnionych oczekiwań, co pociąga za sobą nieważność nakazu odzyskania pomocy.